

munerne at træffe beslutninger om, hvordan de vil bære sig ad.

Dermed har jeg så også sagt, at vi tror, at det er kommunerne selv, der har nøglen til forbedringerne. Det er jo sådan, at nogle kommuner kunne bruge lidt mere energi på at holde serviceniveauet oppe i stedet for at holde skatten kunstigt nede; man får sjældent mere, end man betaler for. Andre kommuner anskuer stadig væk problemet igennem gamle ideologiske briller: Børnepasning skal foregå på en bestemt måde, siger de. Men i realiteten er det jo fuldstændig ligegyldigt, hvem der står for opgaven, bare den bliver udført ordentligt. Kommunerne har et stort ansvar i den sag. Det må regeringen opfordre dem til at løfte.

Til sidst vil jeg gerne minde om, at kvaliteten og mængden af pasningstilbud i høj grad også er et mellemværende mellem borgerne og de kommunale politikere. Og der er jo ikke så lang tid til, at der er noget, der hedder tirsdag den 18. november, hvor man skal ud og sætte sit kryds, så hvis man ikke er tilfreds, har man stadig væk en mulighed for at sætte nogle andre mennesker til at forvalte det, man gerne vil.

Jeg skal til slut meddele, at vi ikke stemmer for de to fremsatte forslag til vedtagelse.

Poul Nødgaard (DF):

Hvis jeg siger, at kommunerne rent ud sagt knokler for at løse pasningsproblemerne, så tror jeg ikke, jeg overdriver på nogen måde. Derfor er det måske også lidt besynderligt, at Folketinget gang på gang skal have en debat om dette emne, for jeg synes, utrolig mange kommuner, stort set alle kommuner, arbejder meget, meget seriøst..

Jeg kunne også godt tænke mig at spørge SF's ordfører, der jo, så vidt jeg har forstået i hvert fald, kører så meget på det nærdemokratiske, om det er helt rimeligt, at Folketinget gang på gang bliver stillet over for at skulle vedtage en eller anden dagsorden, der pålægger kommunerne det og det og det. Men det kan jeg formentlig få et svar på på et senere tidspunkt.

Hvad er sandheden egentlig bag hele pasningsproblematikken? Ministeren, tror jeg, opgav tallet, jeg kan ikke helt huske, det var i hvert fald mange, mange tusinde, et femcifret antal pladser, der er oprettet i dette land inden for det sidste 1 til 2 år. Alene i min egen kommune, Ringsted – det er sådan en lille beskeden landkommune på 28.000 indbyggere – har vi etableret 500-600 pladser inden for det sidste år.

Hvis Ringsted Byråd så og hørte den debat, der finder sted her, tror jeg, de ville være lidt kedede af, at de ligesom blev sat under anklage for, at de ikke gjorde noget.

Så vil jeg sige med hensyn til pladsgaranti – jeg sagde det i et tidligere indlæg, men nu vil jeg godt lige gentage det her – at det altså sådan set ikke er et ord, jeg bryder mig så forfærdelig meget om. Nej, det, vi skal arbejde for, er – og det gør kommunerne – at ventetiden er så kort som overhovedet mulig. Det må være kravet eller i hvert fald det, der er ønsket.

Så synes jeg også, at debatten i dag har drejet sig en del om kvaliteten, men man har bare brugt udtrykket, at der skal være kvalitet i pasningerne. Jeg synes, der har været meget få ord bag ordet kvalitet. Og jeg kan måske ikke sætte så mange på, men jeg kan så bare sige, hvad Dansk Folkeparti mener med ordet kvalitet. Det er, at der er nogle meget trygge rammer at passe børnene i. Og under ordene »trygge rammer« sætter jeg to ord, og det er, at der er nogle mennesker bag pasningen, som har kærlighed til børnene, og så lægger jeg også bag det, at der er nogle gode bygningsmæssige rammer.

Der må jeg så sige, at det sidste ikke altid er tilfældet, for man har så travlt med at lave nye institutioner, at man nogle gange glemmer at vedligeholde de gamle institutioner. Så dér vil jeg så komme med en lille bekendelse, at der er nok en hel del institutioner for børn, der – det synes jeg i hvert fald, når jeg kommer og afleverer mine børn – godt kunne trænge til det, der hedder en kærlig hånd bygningsmæssigt. Og den kærlige hånd bygningsmæssigt set tror jeg måske skulle være det, vi skulle ønske i de kommende par år, i hvert fald i min egen kommune.

Men så er der også en anden ting, der har været meget lidt inde i debatten, og det er jeg egentlig lidt forbavset over, når vi er så langt fremme – vi er ved den sidste ordfører – og det er den måde, man passer børnene på. Selv om SF ikke direkte har sagt det, så ligger der sådan mellem ordene og mellem linjerne også i forslaget til vedtagelse, at man forbinder en pasning af børnene med, at det helst skal foregå på institutionsniveau.

Der er vi altså i Dansk Folkeparti af den opfattelse, at børnene bliver passet utrolig godt også hos vores utrolig mange gode, jeg kalder dem stadig væk: dagplejemødre. Jeg ved godt, at det hedder dagplejere. Der er nogen, der har sagt, at en dagplejemor aldrig kan blive mor for